
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3 Uvodnik

5 Iz provincialata

7 Obvestila

9 Iz naših samostanov

23 Iz vzgojnih ustanov

25 Iz naših misijonov

28 Obvestila

30 In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: mag. p. Tomaž Majcen

Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik

Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi Frančiškovi bratje in sestre!

Verjetno ni naključje, da je ravno v teh dneh priprave na letošnje praznovanje godu sv. Frančiška, izšla okrožnica »Laudato si« svetega očeta Frančiška o skrbi za skupni dom. Med ostalim piše papež takole:

Laudato si, mi Signore – Hvaljen bodi, moj Gospod je pel sv. Frančišek Asiški. V tej lepi pesmi nas je spominjal, da je naša skupna hiša kakor sestra, s katero si delimo življenje, in kakor lepa mati, ki nas sprejema v svoje naročje. »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji, ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem«. Ta sestra protestira zaradi zla, ki ji ga povzročamo z neodgovorno rabo in zlorabo dobrin, ki jih je Bog položil vanjo. Rastli smo z mislijo, da smo njeni lastniki in gospodarji, pooblaščen za njeno ropanje. Nasilje, ki tli v človeškem, od greha ranjenem srcu, se razodeva tudi v bolezenskih znakih, ki jih opažamo v prsti, vodi, zraku in v živih bitjih. Zato je med najbolj zapuščenimi in trpinčenimi reveži tudi naša izčrpana in opustošena zemlja, ki »skupno zdihuje in trpi porodne bolečine« (Rim 8,22). Pozabljamo, da smo mi sami zemlja (prim. 1 Mz 2,7). Naše telo je sestavljeno iz prvin planeta, njen zrak nam daje dih, njena voda nas oživlja in kreпча.

V nadaljevanju papež Frančišek pravi: Ne bi rad nadaljeval s pisanjem te okrožnice, ne da bi se zatekel k lepemu in spodbudnemu zgledu. Njegovo ime sem si ob izvolitvi za rimskega škofa vzel za vodilo in navdih. Verjamem, da je Frančišek naravnost izvrsten zgled skrbi za to, kar je slabotno, kakor tudi za veselo in pristno živeto celostno ekologijo. Je sveti zavetnik vseh, ki preučujejo ekologijo in na tem področju delajo, priljubljen tudi pri tistih, ki niso kristjani. Še posebej je pokazal pozornost do Božjega stvarstva ter do najrevnejših in najbolj zapuščenih. Rad je imel veselje, velikodušno posvetitev ter do vseh odprto srce in zaradi tega so ga imeli radi. Bil je mistik in romar, ki je živel v preprostem in čudovitem sozvočju z Bogom,

z drugimi, z naravo in s samim seboj. V njem vidimo, do kolikšne mere so neločljivo povezani skrb za naravo, pravičnost do revežev, prizadevanje v družbi in notranji mir. Njegovo pričevanje nam kaže tudi, da celostna ekologija zahteva odprtost do kategorij, ki presegajo govorico znanosti ali biologije in nas povežejo s človekovim bistvom. Tako, kakor se dogaja nam, ko se zaljubimo, tako se je Frančišek pri vsakokratnem opazovanju sonca, lune, najmanjših živali odzval s pesmijo in v svojo hvalnico vključil vse druge stvaritve. Vstopil je v občestvo z vsem stvarstvom, saj je pridigal celo cveticam in jih vabil, naj hvalijo in ljubijo Boga, kakor da bi bile z razumom obdarjene. Njegov odziv je bil veliko več kot razumska ocena ali ekonomska računica, kajti njemu je bila vsaka stvar sestra, povezana z njim z vezjo naklonjenosti. Zato se je čutil poklicanega, da skrbi za vse, kar obstaja. Njegov učenec sv. Bonaventura je pripovedoval, da je, ker je bil prepričan, da imajo vse stvari skupen izvor, občutil še večjo pobožnost ter zato poimenoval še tako majhne, neznatne stvari z vzdevkom brat ali sestra. Tega prepričanja ne smemo prezirati kot iracionalni romanticizem, saj botruje odločitvam, ki vplivajo na naše ravnanje. Če se naravi ali okolju ne približamo s takšno odprtostjo za čudenje in občudovanje, če v našem odnosu s svetom ne govorimo več jezika bratstva in lepote, bodo naše držbe, držbe gospodovalca, potrošnika ali popolnega izkoriščevalca naravnih zalog, nesposobnega postaviti meje svojim neposrednim interesom. In nasprotno, če se čutimo tesno povezane z vsem, kar obstaja, bosta treznost in skrb privreli na dan sami od sebe. Uboštvo in strogost pri sv. Frančišku nista bila le zunanja askeza, pač pa nekaj korenitejšega: odpoved temu, da bi resničnost napravil za goli predmet uporabe ali gospodovanja. Po drugi strani nam sv. Frančišek, zvest Svetemu pismu, svetuje, naj spoznavamo naravo kot čudovito knjigo, v kateri nam govori Bog in po njej posreduje nekaj od svoje lepote in do-

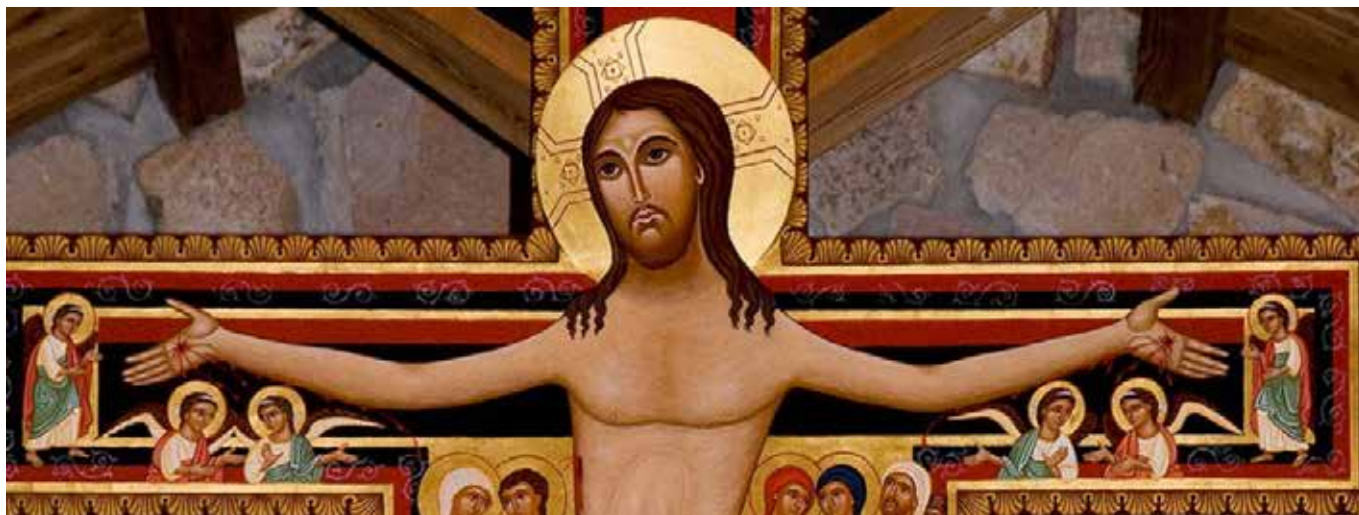
brote: »Zakaj iz velikosti in lepote ustvarjenih reči moremo s primerjanjem motriti njihovega Stvarnika« (Mdr 13,5). »Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost« (Rim 1,20). Zato je prosil, naj na samostanskem vrtu vedno ostane nekaj neobdelane ruše, da bi na njej lahko rasle divje trave, in bi vsi, ki bi jih občudovali, lahko dvigali svoje misli k Bogu, tvorcu tolikšne lepote. Svet je nekaj več kot le problem, ki ga je potrebno rešiti; je radostna skrivnost, ki jo zremo z veseljem in hvalnico.

Ob teh mislih iz omenjene okrožnice sem se zaustavil predvsem ob dveh stavkih. Prvi pravi takole: Bil je mistik in romar, ki je živel v preprostem in čudovitem sozvočju z Bogom, z drugimi, z naravo in s samim seboj. V njem vidimo, do kolikšne mere so neločljivo povezani skrb za naravo, pravičnost do revežev, prizadevanje v družbi in notranji mir. Kor Frančiškovi bratje in sestre smo še na poseben način povabljeni k vsakodnevni prizadevanju »biti romar«. Šele takrat, ko smo resnično romarji, smo zmožni biti v preprostem sozvočju z Bogom, človekom in naravo. Žal nam velikokrat zmanjkuje »romarskega duha« in to nas vodi k temu, da želimo biti gospodarji Boga, človeka in tudi narave. Tukaj se začnejo rahljati in tr-

gati naše vezi z vsem okrog nas in tudi v nas povzročati nemir in negotovost. Vsi se tega bolj ali manj zavedamo. Morda si vsaj občasno tudi postavimo vprašanje: kaj lahko storimo? Odgovor na to nam daje drugi stavek, ki se glasi takole: Uboštvo in strogost pri sv. Frančišku nista bila le zunanja askeza, pač pa nekaj korenitejšega: odpoved temu, da bi resničnost napravil za goli predmet uporabe ali gospodovanja. Osebe in narava ne morejo biti predmeti našega gospodovanja. Lahko rečemo, da gre tukaj za proces permanentne vzgoje. Šele, ko zmoremo biti romarji in ne več gospodarji, začutimo v sebi duhovno držo sv. Frančiška, da so nam vse osebe in predmeti »brat in sestra«.

Praznik sv. Frančiška naj nam bo vzpodbuda, da bomo kot Frančiškovo bratje in sestre, ob vsej krutosti človeških odnosov kakor ob grobem izkoriščanju narave, zavestno v sebi prebujali držo uboštva. To pomeni: sprejemali ljudi okrog nas in v njih najprej odkrivali človeško in Božjo dobroto ter se odpovedovali materialnim stvarjem, ki niso nujno potrebne v našem življenju. Ne zapovedi in prepovedi temveč takšna osebna življenjska drža bo pripomogla naprej k reševanju nas in s tem tudi vsega človeštva in narave.

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XIV. seja prov. defnitorija

V Provincialatu smo imeli 3. julija 2015 XIV. sejo provincialnega defnitorija.

1. Provincial p. Milan Kos je bil na pogovoru v Murskosoboški škofiji glede prevzema župnije Marije vnebovzete – Turnišče in nam predstavil pisni predlog pogodbe. Sprejeli smo predlog pogodbe med Murskosoboško škofijo in Minoritsko provinco o prevzem župnije Marije vnebovzete – Turnišče za 20 let, ki bo podpisana 9. 7. 2015 v Turnišču.

2. Provincial p. Milan Kos je predstavil prošnjo br. Klemna Slapšaka za podaljšanje začasnih zaobljub in poročilo magistra p. Danila Holca. Br. Klemenu Slapšaku smo dovolili podaljšanje začasnih zaobljub za eno leto.

3. Br. Vladimir Rufin Predikaka je končal študij na Teološki fakulteti. Prihodnje pastoralno leto bo preživel v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj, kjer bo lahko pridobil nove izkušnje bratskega življenja in apostolata.

4. Provincial p. Milan Kos je predstavil prošnjo p. Tomaža Majcna za študij angleškega jezika v Oxfordu za eno leto, kot priprava na misijon na Danskem. S študijem bo začel v mesecu oktobru.

5. Postulant Andraž Čebular bo avgusta v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj in septembra v samostanu Matere Božje na Ptujski Gori. Nato bo s programom postulata nadaljeval v Ljubljani.

6. Seznanili smo se z okvirnimi predračuni obnove minoritskega samostana Svete Trojice v Halozah.

7. V Olimju bo od 23. do 30. avgusta 2015 program: Pridi in poglej.

XV. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptuj smo imeli 28. avgusta 2015 XV. sejo provincialnega defnitorija.

1. Srečali smo se z brati iz samostana sv. Po svojih močeh so aktivno vključeni v pastoralno življenje župnije. Provincial se je bratom zahvalil za bratsko življenje in pričevanje.

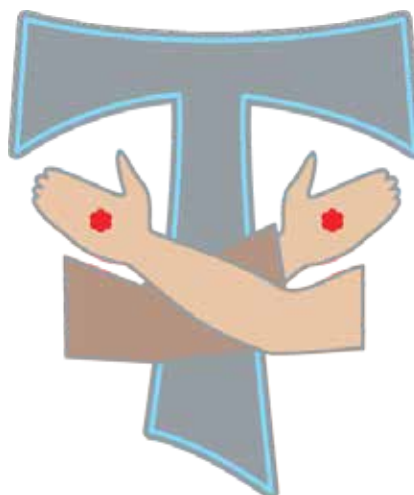
2. Ivan Antolič je dobil 16. 7. 2015 spregled od obveznosti povezanih z duhovniškim posvečenjem in zaobljubami.

3. Sprejeli smo okvirni program dogajanja v provinci v pastoralnem letu 2015/16.

4. V skladu z zadnjim rednim provincialnim kapituljem ustanovljamo v Turnišču, kjer smo prevzeli v oskrbo župnijo in romarsko svetišče, samostan sv. Antona Padovanskega. Akt o ustanovitvi bo izdal generalni minister, ko mu bomo posredovali vso potrebno dokumentacijo.

5. Razno
Provincialni minister p. Milan Kos bo v dneh od 31. 8. do 9. 9. 2015 obiskal našega misijonarja p. Miha B. Majetiča v Kazahstanu.

p. Dominik Tikvič
tajnik province

Na obisku pri misijonarju p. Mihu Benediktu Majetiču v Kazahstanu

Od 31. avgusta 2015 do 9. septembra 2015 sem v Kazahstanu obiskal našega brata misijonarja Miha Benedikta Majetiča. Tudi preko e-pošte želim z vami podeliti življenje in delo našega brata.

Br. Miha živi v mednarodni skupnosti skupaj z dvema bratoma (p. Pawel iz Poljske in br. Roberto iz Padove). Misijonska skupnost spada pod generalno vodstvo.

Bratje so prišli v Kazahstan – Astano 2008, kjer so začasno na obrobju mesta v revni četrti prevzeli skrb za župnijo. In tam so ostali vse do današnjega dne. Čeprav je bil jasen cilj njihovega prihoda – to je v krajih, kjer so v davnih stoletjih že živeli in delovali Frančiškovi bratje in kjer je potoval proti Japonski p. Maksimilijan Kolbe – vodenje centra za dialog, še vedno ta obljuba ni uresničena s strani tamkajšnje krajevne Cerkve.

Bratje živijo v preprosti skromni hiši v revni četrti in delijo življenje z okoliškimi ljudmi. Sami skrbijo za gospodinjstvo in pozimi veliko časa in denarja porabijo za ogrevanje prostorov. Zraven stoji stanovanjska zgradba, v kateri je župnijska cerkev. Tam se skupaj s sestrami usmiljenkami zbirajo k vsakodnevni molitvi in maši. Ob nedeljah in praznikih se jim pridruži za naše razmere skromno število vernikov. S katehumenatom posameznikom omogočijo, da prejmejo zakramente in postanejo katoličani.

Ob cerkvi imajo vrtec za otroke. Sicer pa otrokom nudijo vsakodnevno popoldansko igranje na igralih na njihovem dvorišču. Br. Roberto pa jim nudi tudi možnost glasbenega izobraževanja. Br. Miha se trudi s poletnim organiziranjem oratorijev za otroke, zimskih taborov za otroke pri sestrah usmiljenkah ... Vsekakor pa ga znajo dobro porabiti skupnosti redovnih sester. Ne samo za razna popravila, ker se br. Miha dobro znajde v tehničnih stvareh, temveč tudi za duhovne programe. Pri sestrah Matere Terezije ima tedensko mašo, spovedovanje ter pomoč pri

skrbni za reveže z ulice. Pri sestrah klarisah večnega češčenja Najsvetejšega, ki so oddaljene kar 400 km (Pavlodar), ima mesečne duhovne obnove in vse kar k temu spada: spovedovanje, maša, pridiga in pogovor. Ob tem pa je veliko rednih redovniških in duhovniških opravil, ki se vrstijo iz dneva v dan.

V času mojega obiska smo obiskali ordinarija in tudi nuncija, ki nam je priredil kosilo in obujal lepe spomine na svoje življenje in delo v Sloveniji, ko je bil tajnik na nunciatu. Ob tej priložnosti je bratom ponovno obljubil, da bo vse storil, da bi bila izpolnjena obljuba, ki jim je bila dana ob prihodu. Izgradnja centra za dialog, cerkve in samostana v novem nastajajočem delu mesta Astane.

V Kazahstanu, ki je prostrana dežela, živi okrog 60 % Kazakov – muslimanov, 30 % Rusov – pravoslavni in med ostalim 1 do 2 % katoličanov, ki so potomci Poljakov, Nemcev in drugih narodov, ki so bili v prejšnjem stoletju preseljeni na to področje. Za katoliško Cerkev vidim velik izziv misijonarjenje med Kazaki, ki že kot posamezniki vstopajo v katoliško Cerkev. Kot narod namreč niso tako močno zasidrani v svoji veri. Drugič pa večina govori ruski jezik in tako se misijonarjem ni potrebno učiti še enega jezika. Žal po mojem skromnem poznavanju stanja, ne vidim pri vodstvu krajevne Cerkve jasno izdelanih smernic in vizije na tem področju.

Br. Miha se je potrudil in mi je v teh dneh pokazal tudi nekatere znamenitosti in lepote tamkajšnje dežele ter se trudil s prevajanjem, da sem lahko marsikaj izvedel tudi od domačinov.

Br. Miha, hvala za tvoje povabilo, gostoljubnost in delo, ki ga tam opravljaš ter zastopaš našo provinco v misijonskem poslanstvu. Upam, da bo tudi to doprineslo k temu, da nam bo Gospod dal novih duhovnih poklicev. Naj povem, da smo se sestrami klarisami dogovorili, če nam izprosijo toliko novih duhovnih poklicev, kot nas je bratov v provinci, jim bomo poslali štiri misijonarje.

p. Milan Kos, prov. minister

OBVESTILA

ROMANJE V ASSISI

Od 17. do 22. julija 2016

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, potujemo bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo nezahvalnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotarih pod asilnim nebom, v preprosti in bratškem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začuti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srca Božjemu »darčku« po sv. Frančišku in sv. Kleri. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelj: p. Danilo Holc, tel: 031 443 200;
e-pošta: danilo.holc@rcas.i
p. Damjan Tilvič, tel: 031 834 720;
e-pošta: damjan.tilvic@rcas.i

Predvidena cena:

- odrasli 140 €
- osnovnošolski otroci 80 €
- predšolski otroci – brezplačno

Priljava sprejema p. Danilo Holc.

DUH ASSISIJA

dan duhovnosti.

sobota 29. oktober 2015

v Novem mestu

pri frančiškanih

»...tudi mene je osvojil Kristus!«

Prilj. 70 & 22

Program dneva:

9.30 Zbiranje

10.00 – 10.30 skupna adoracija v cerkvi sv. Leharja

10.30 – 11.00 čaj, kava, klepet ...

11.00 predavanja s. Metke Kos, fmm in različna pričevanja (v cerkvi)

12.30 kosilo (poskrbijo frančiškani)

13.30 delavnice

15.00 sveta maša, ki jo bo daroval novomeški škof msgr. Andrej Glavah

MOLITEV ZA MIR

27. oktobra se bomo združili v molitvi za MIR v Duhu Assisija, ki jo je v Frančiškovem mestu Assisiju začel sv. Janez Pavel II.

■ TRAJNA VZGOJA ZA BRATE

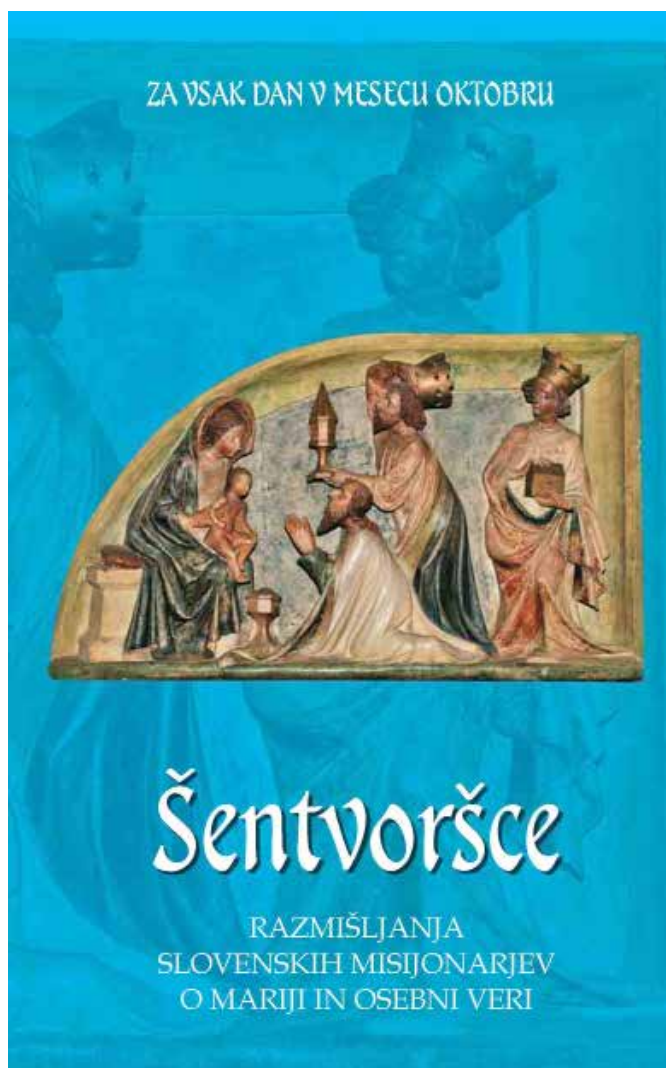
V minoritskem samostanu sv. Frančiška v Piranu bo od 26. do 29. oktobra 2015 potekala trajna vzgoja za brate.

■ ODPRTJE SVETOLETNIH VRAT

v letu božjega usmiljenja, 20. decembra 2015 na Ptujski Gori.

■ PODROČNI KAPITLJI

bodo 18. novembra 2015.

Izšle so nove Šentvoršče - razmišljanja slovenskih misijonarjev o Mariji in osebni veri za mesec oktober 2015.

Naročila sprejema Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori ali založba Družina.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Lepo pozdravljeni vsi, ki prebirate naša Sporočila! Najbolje bi bilo to pisanje začeti z besedami: »Končali smo dopuste in zaorali v novo pastoralno leto. Začeli smo z veroukom in tudi trgatve so že za nami ...«

Vroč poletje se je prevesilo proti svojemu koncu in sedaj čakamo na mraz. In kljub temu se je v našem samostanu, ki je »caput et mater« naše province, marsikaj dogajalo. Tudi veliko dogodkov je bilo od zadnjega izida Sporočil. Tokrat jih bom skušal nanizati le nekaj.

Gvardijan p. Dominik Tikvič je že v prejšnji številki najavil velike slovesnosti ob samostanskem in župnijskem prazniku apostolov Petra in Pavla. Pri nas je bilo ta dan zelo slovesno, saj smo obhajali tudi srebrno mašo našega provincialnega ministra p. Milana Kosa in 230-letnico ustanovitve naše župnije. Slovesnost je vodil srebrnomašnik p. Milan Kos, ob njem pa je bilo navzočih kar lepo število bratov minoritov tudi iz hrvaške province in še nekaj okoliških duhovnikov. Slovesni pridigar je bil vikar province p. Ernest Benko. Čestitke pa so deževale z vseh strani. Tudi iz Rima, saj je bil navzoč tudi generalni asistent za CEC, p. Miljenko Hontić.

Veselje se je nadaljevalo tudi po maši, ko je sledil na dvorišču samostana kulturno-zabavni program. Čeprav na Petrovo rado dežuje, tokrat ni, pa tudi če bi, nas to ne bi motilo, saj smo bili pod streho. Tako je bila vsaj ena skrb manj.

Od 23. do 31. julija se je na našem dvorišču odvijal 7. glasbeni festival Arsana. Zvrstili so se umetniki svetovnega slovesa. Naj omenim glasbeno skupino TAKE 6, ki je pridobila posebno čast za največkrat z GRAMMY-jemi nominirano vokalno skupino v zgodovini, saj so resnično edinstveni v svojem petju. Šest angelskih in prefinjenih glasov, združenih v kristalno čisto harmonijo, sinkopiranih ritmov, okrašenih dogovorov in funky groovov, pripelje v omamni okus po gospelu, jazzu, R & B-u in popu. Vrhunca ni zamudil niti premier dr. Miro Cerar in številni drugi pomembni predstavniki politike, gospodarstva, kulture, medije, glasbe.

Z glasbo v kloštru pa so zadnji teden v avgustu nadaljevali učenci in profesorji naše zasebne glasbene šole v samostanu. Festival Glasba v kloštru povezuje mlade glasbenike iz več slovenskih krajev. Letošnjo pozornost so namenili slovenski glasbeni tradiciji, prepleteni s plesom. Z nastopom pred ptujsko mestno hišo in večernim koncertom v refektoriju ptujskega minoritskega samostana pa so sklenili sedmi festival Glasba v kloštru.

Na sam god svetega Roka, smo imeli pri po-

družni cerkvi svetega Roka žegnanje. Slovesno somaševanje je vodil domačim p. Branko Cestnik, župnik v Frankolovem. Med nas so prišli tudi romarji iz župnije Šent Janž na Dravskem polju – Starše, ki imajo ta dan svoje zaobljubljeno romanje k našemu svetemu Roku. Mašo smo imeli zunaj pred cerkvijo, saj bi bila cerkev za množico ok. 350 vernikov zagotovo premajhna. Po maši je sledilo bratsko druženje pri župnijskem domu.

To je le nekaj utrinkov iz našega življenja. Tudi do naslednjega poročanja se bo kaj nabralo. Do takrat pa vas vse pozdravljam v imenu kloštrske skupnosti.

p. Tomaž Majcen

Filialna hiša sv. Doroteje

Lep pozdrav iz Dornave. Za nami je počitniško obdobje, v katerem se je tudi kaj dogajalo. V mesecu juniju smo že zadnjič poročali o koncu veroučnega leta, tako da bo ta del izpuščen. V tem mesecu pa smo imeli še samostanski izlet. Letos smo se podali v okolico »jedrske mine«, to je Krško, kjer smo obiskali prijatelje p. Janeza. Navdušeno smo se sprehodili po hribih v okolici Krškega in nazadnje obsedeli med vinogradi, kjer so nas domači velikodušno postregli. Skratka, bil je lep izlet. P. Emil se je v tem mesecu tudi duhovno okrepil na duhovnih vajah, da je lahko mirno popeljal ljudi na romanje na Brezje. V mesecu juliju je bil br. Robi z ministranti in otroškim zborom

v Piranu na počitnicah, kjer so jim družbo delali še ministranti iz Sel s p. Jožetom na čelu. Tudi tukaj je bilo lepo, še posebej na igrišču, kjer smo pokazali, kako se igra košarka in nogomet. Zmagovali so enkrat eni drugič drugi. Pretepa ni bilo, je pa bilo glasno navijanje ostali malih gledalcev. P. Emil se je podal na dopust v domače kraje, kjer se je naužil svežega zraka in se spočil. V mesecu avgustu pa smo imeli na obisku parketarja, ki nam je polepšal dva prostora: pisarno in pevsko sobo, ki sta bila potrebna malo korekcije.

Zgodil pa se je neljubi dogodek. Star pregovor pravi, da je navada železna srajca in to tudi drži. P. Emil se je »podpisal« na svežem laku v pisarni, ker se je kot po navadi odpravil na delo v pisarno. Ampak je mojster to malo popravil, pečat pa je ostal, ki kar paše v prostor.

V tem mesecu smo imeli krste in kar dve poroki na en dan. Bogu hvala. Z mladinskim zborom smo se cele počitnice pripravljali, da smo lahko peli na poroki. Br. Robi se je po teh obveznostih podal malo pogledat, kako kaj živijo v Murski Soboti. In že je tu september, ko se začenjajo stvari na novo postavljati. Tako smo začeli z biblično skupino, na kateri smo se malo vrnili na našo duhovno obnovo, ki smo jo imeli v mesecu juniju v Olimju. Opravili smo še romanje na Sv. Gore in tudi ptujsko dornavsko na Ptujsko Goro. Začeli bomo tudi z veroukom. Imamo manjše težave glede urnika in upamo, da se bo tudi to uredilo.

Iz Dornave vam želiva lep in uspešen začetek pastoralnega leta, če pa hodite kaj mimo, pa se le oglasite.

Iz lükarije Br. Robi

Minoritski samostan sv. Frančiška

Končno lažje dihamo. Take vročine ne pomnijo niti najstarejši Pirančani. Imeli smo kar štiri vročinske vale, ki se nikakor niso mogli ustaviti. Pa tudi sedaj, 14. septembra, ko pišem to poročilo, na

termometru kaže ob 12. uri v senci 26 stopinj. Starejši vedo povedati, da je bila v preteklosti jesen tako topla, da so se množično kopali še 1. novembra. Bomo videli, če bo letos tudi tako.

Od važnejših dogodkov naj omenim, da smo s pomočjo naše province v mesecu juniju in juliju zamenjali vsa okna v križnem hodniku in namestili nova polkna v izvedbi starih piranskih »škur«, ki se zapirajo z letvico. Provinci smo hvaležni za denarno pomoč pri tem projektu. Imeli smo kar nekaj izvajalcev: arhitekta, kamnoseke, dvojne mizarje, pasarja in zidarja. Nad vsemi pa je bedela nadzornica ga. Silva Knapič iz Ljubljane, ki ima v vasi Turki župnija sv. Anton v lasti hišico svojih pokojnih staršev. Zidar je bil brat p. Marjana Vogrina, Oton iz Dornave, ki je temeljito zakril vse razpoke, ki so jih naredili izvajalci ob postavitvi novih oken. Čistilna akcija po opravljenem delu še vedno traja. Upamo, da bo kmalu zaključena.

Piranski glasbeni večeri s strani Avditorija niso propadli. Ob kocu sezone so organizirali dva koncerta. Za drugo leto pripravljajo vsaj štiri, kot je bilo to v navadi do sedaj. Odmevni pa so bili koncerti, ki jih pripravlja festival Tartini. Zadnji dan v mesecu juniju pa je v našem križnem hodniku imel koncert argentinski operni prvak – basist, slovenskega rodu g. Luka Debevec – Mayer. V

izjavi po koncertu je za revijo Reporter v intervjuju na vprašanje: »Ali vas je presenetilo, ko ste imeli ob svojem solističnem koncertu v piranskem minoritskem samostanu tako veselo spremljavo ptičjega zbora? – povedal med ostalim tudi to: »...Tako zanimivo je bilo tudi zato, ker so pele različne vrste ptic, na nastopih na odprtem še nisem imel tako izjemne akustike, kot je bila v tem samostanskem hodniku« (Reporter, 2. julij 2015, štev. 30). Le nekaj dni po nastopu v Piranu je prepeval v minoritskem samostanu na Cresu. Tudi od tam smo slišali same pohvale. Pri nastopu ga je spremljal pianist – organist iz Slovenije.

V samostanu je bilo v poletnih mesecih živahno. Gostili smo devet skupin mladih, nekaj posameznikov in družin. Med nami so tudi letos bili patri jezuiti iz Ljubljane in to celo dvakrat. Nekaj gostov je bilo tudi iz tujine. Tudi september je zanimiv za oddih na morju, predvsem za starejše. Takih prijav imamo vse tja do sredine oktobra. Med veselimi dogodki je bila poroka v naši cerkvi dveh zaročencev iz Nemčije in po njej slovesna večerja v križnem hodniku.

V samostanu načrtujemo izkop naših patrov iz groba na mestnem pokopališču in prenos v samostansko grobnico v cerkvi sv. Frančiška. Med znameniti patri je tam pokopan p. Pio Titius, naravoslovec. Ob tem nameravamo zaprositi, da nam iz zagrebškega samostana vrnejo herbarij, ki je last piranskega samostana. To načrtujemo izvesti po 1. novembru. Trenutno smo v fazi pogovorov.

V mesecu oktobru, na praznik sv. Frančiška Asiškega, bomo imeli ponovitev nove maše naše-ga novomašnika p. Danijela Golavška. Dan pred tem pa bo v naši cerkvi pri večerni sv. maši pre-peval pevski zbor iz Verone.

Pri molitvi v Duhu Assisija bodo letos ponovno 27. oktobra z nami škof dr. Jurij Bizjak in sobratje iz slovenske in hrvaške minoritske province, saj bodo zbrani na permanentni vzgoji v našem sa-mostanu.

Toliko iz Pirana.

p. Slavko Stermšek
gvardijan

Minoritski samostan sv. Vida

Nekaj utrinkov z Vidma.

Od 6. do 10. julija je v naši župniji potekal že 9. oratorij, ki je nosil naslov »Hočem biti svet«. Ude-ležilo se ga je 150 otrok, za katere je skrbelo 35 animatorjev. Skozi letošnji oratorij nas je spre-mljala zgodba o dečku Dominiku Saviu.

Tudi mi smo se na oratoriju trudili, da bi po-stali sveti, in tako smo spoznavali, kako moramo živeti, da bo naše življenje lepo in polno. Seveda pa smo zraven tega bili še ustvarjalni pri raznih delavnicah, razigrani ob pesmih, bansih in igrah. Ker pa so bili prvi dnevi vroči, smo se nekoliko ohladili tudi z vodnimi igrami. Odpravili smo se tudi na izlet, na katerem smo si ogledali cerkev na Ptujski Gori in tam imeli sveto mašo, kasneje pa smo se odpravili v Kidričevo, kjer smo se ob igrah

do dobra iznoreli. Prava posebnost na letošnjem oratoriju pa je bilo tudi napihljivo igralo, ki je še bolj poskrbelo za naše veselje in razigranost. Seve-da pa brez noči, prespane v šotorih, oratorij ne bi bil pravi oratorij.

Tudi Frančiškovi otroci dobro delujejo. Naj vam opišem eno od teh srečanj. V soboto, na lep sončen dan, smo se Frančiškovi otroci zbrali na srečanju. Vendar tokrat ni bilo to navadno sreča-nje, ampak smo se podali na pot polno presene-čenj, da bi našli zaklad. Na dolgi poti smo sledili zemljevidu in premagovali številne ovire, se zaple-tli v pajkovo mrežo, opravljali najrazličnejše tež-ke in malo manj težke naloge, da bi našli zaklad. Tega smo sicer našli kmalu, vendar je bila skrinja globoko zakopana, zato smo se kar pošteno na-mučili, da smo jo privlekli na svetlo. Vendar ... glej ga zlomka ... zaklad je bil zaklenjen s ključavnico, ključa pa nikjer. Na nadaljnji pustolovščini smo srečali tudi babico, ki je poskrbela za okrepčilo. Pomagali smo ji pospraviti smeti. Najbolj pa smo bili veseli Gozdnega Jožeta, ki nam je pomagal do ključa, da smo lahko odklenili zaklad. In na koncu seveda veselje in sladkanje ob zakladu. Tako je za-pisala animatorka Julija.

Od 10. do 14. avgusta smo bili z otroki in mladi-no na morju v Piranu. Bilo je lepo in vroče. Upam, da bo to pomagalo k še večji zagnanosti nekaterih mladih in otrok pri delu v župniji.

Patri smo bili v tem času na dopustih, na novi maši p. Danija Golavška, ki mu želimo blagoslova, in še marsikaj se je dogajalo. Posebej smo veseli, da je bilo letos nekaj več porok.

Ker smo pobrateni z župnijo Bednja na Hrvaš-kem, sem bil na praznik Marijinega vnebovzetja na njihovem žegnanju.

V nedeljo, 30. avgusta, smo imeli blagoslov Poti miru, ki vodi od samostana do Frančiškovega par-ka ob Draviniji. Naredili smo tudi novo nogome-tno igrišče in balinišče. Ob blagoslovu teh novih pridobitev smo igrali prijateljske nogometne tek-me, balinali, igrali odbojko in se ob glasbi in petju ansambla Bratov Belšak družili in veselili, ker so

te pridobitve v veselje in ponos župnije sv. Vida. Glavni izvajalci in sponzorji so bili Dani Hliš (igrišče), Danči Vidovič (balinišče in pot miru), Franc Drevenšek, gasilci PGD Videm, delavci občine Videm, g. župan Friderik Bračič in mnogi dobri ljudje z Vidma. Glavna gonilna sila pa je bil Sveti Duh.

Začeli smo z rednim veroukom, na prvo nedeljo v septembru pa smo bili na župnijskem romanju na Zaplazu, Veseli gori, Šentrupertu in Brestanici. Pa še srečanje ministrantov dekanij Ptuj – Zavrč je bilo pri nas, in sicer v soboto, 12. septembra.

Lep pozdrav z Vidma in pridite kaj na obisk, da se sprehodimo po Poti miru, zaigramo nogomet ali balinamo. Drugače pa balinajte tam, kjer ste, mi pa vas bomo obiskali in si prinesli balinčke s seboj. Vse dobro.

p. Janez Ferlež

Minoritski samostan Svete Trojice

Pri nas smo konec junija in v juliju imeli tabore za vse tri triade osnovne šole. Počitnice smo polepšali preko 150 otrokom, s katerimi smo se skupaj z božjim služabnikom Friderikom Barago podali med Indijance. Otroci so spali v pravih šotorih, si naredili loke, bobenčke in jedli, kar so ujeli na žlico. Skupaj smo zakurili tudi ogenj in pekli hrenovke, šli na lov za zakladom, in ker nas je sonce pridno grelo, smo imeli vodne igre in tako hladili temperament rdečeličnih otrok.

Po taborih sva se s p. Damjanom podala v Assisi k našemu očetu Frančišku, skupaj z nama pa še trije bratje in avtobus družin. Prvi dan romanja smo se priporočili Svetniku v Padovi (naša skupnost se mu priporoča in mu izroča predvidena dela že celo leto), nato pa preživeli v Assisiju lep teden, si napolnili duha z milostmi svetega kraja in utrdili telo, ko smo kot Frančišek spali na tleh v naročju sestre zemlje.

Ob povratku domov so nas čakala pripravljala dela pred zidarji. Potrebno je bilo izprazniti vse prostore, v katerih se bo vršila obnova. In tako smo nosili skupaj kartone iz vseh vetrov, nekaj smo jih celo uvozili iz kranjske dežele.

Potem pa se je začelo in še vedno traja ... p. Damjan, kot odgovorni za našo skupnost in naš samostan, si je poleg sv. Antona, ki bdi nad deli, izbral za geslo prenovе besede iz knjige Razodetja »Vse delam novo«. In tako bomo imeli ob koncu prenovе novo kuhinjo, nova vhodna vrata, okna, polkna in računamo, da tudi nove obiske. Bratje in tudi drugi, ki to berete, pri nas ste vedno dobrodošli, lahko pridete na kavo in piškot, kosilo ali pa kar tako na obisk. Če bi pa kdo želel storiti dobro delo, pa lahko s seboj prinese tudi dobro voljo in dvoje rok; krpo in rokavice dobi pri nas.

V avgustu sva s p. Benjaminom v dveh izmenah užila dobroto in domačnost olimskega samostana in bratov v tamkajšnji skupnosti. Bratje, hvala vam in se priporoča.

V septembru se dela v samostanu nadaljujejo, pričeli pa smo tudi že z rednim veroukom. Ker imamo radi otroke in vemo, kako težko so spomladi pozorni pri veroučnih urah, smo začeli že kar s prvo nedeljo v septembru, jim razdelili knjige, urnike in veselo začeli. Danes, ko tole pišem, obhajamo dan celodnevne čiščenja Gospodovega telesa v Sveti Evharistiji, naš gost je novomašnik p. Daniel, tako da si obetamo novomašnega blagoslova in vseh milosti, ki mu pritečejo ...

Dragi bratje in vsi ostali, kot sem že zapisal ... vedno dobrodošli pri Trojici in lepo praznovanje Očetovega godu želim.

Trojiški p. Andrej

Minoritski samostan Matere Božje

V teh dneh, ko za naša Sporočila pišem o dogajanjih na Gori milosti, pri obhajanju najsvetejših skrivnosti prebiramo odlomke Pisma apostola Pavla Kološanom. Pismo sicer ne velja za Pavlovo, ampak »pavlinsko« oz. »devteropavlinsko«, torej ga ni napisal apostol, ki poleg tega osebno krščanskega občestva v Kolosah ni poznal. Veje pa v Pismu Pavlov duh; pisec je namreč »zaskrbljen« zaradi grozeče nevarnosti zmotnega nauka. V Pismu je poudarek predvsem na navzočnosti odrešenja, medtem ko je nauk o opravičenju v ozadju. To je za nekatere tudi osnovni razlog, da Pismo Kološanom pripisujejo nekemu Pavlovemu učencu.

Kakor večina pisem iz Pavlove zbirke, se tudi to začenja z zahvalo. Pavel se zahvaljuje, ker so naslovljenci sprejeli evangelij, ki med njimi že prinaša sadove. Nikakršno čiščenje ne more biti postavljeno nad Kristusovo, saj bi to pomenilo vrnitev v sužnost. Pismo svari pred begom od tega sveta in zato vse spodbuja k pristnemu bivanju v svetu. Čeprav ta naš svet danes mnogi doživljamo drugače, kot so ga doživljali Kološani, ostaja za vse apostolov odgovor brezčasno veljaven. Do tistih ki so zunaj, naj bi se vedli z modrostjo in skrbno izrabljali čas. To namreč pomeni: »Iskati,

kar je zgoraj« (prim. Kol 3,1).

Za nami so poletni meseci, čas dopustov in od-diha. Teh trenutkov »v svetu« ni bilo, vsaj časovno gledano, za marsikoga na Gori ravno veliko, vendar pa se po Pavlovem priporočilu moramo zanje Bogu še kako zahvaljevati. Po birmi, prvem obhajilu in zaključku veroučnega leta, se je začela tista prava romarska sezona. Najprej je to bila šentvoršča, ki je letos zelo obiskana gostila ljubljanskega nadškofa in metropolita msgr. Stanislava Zoreta. Ob somaševanju lepega števila duhovnikov, je v homilijah, tako na predvečer praznika, kakor na praznik sam, nadškof izpostavil pomembnost Marijinega čiščenja in poudaril, kdo je Marija - tako za posameznika kot za občestvo vernikov. Marija je Božja Mati in je tudi naša Mati. Slovesnemu somaševanju je kakor vedno sledila procesija z lučkami, potem pa bedenje do jutra.

Slovesnemu praznovanju šentvoršče so se zatem v nedeljo, 5. julija, pridružili romarji župnij Svete Trojice v Halozah in Svetega Vida pri Ptuj. Kar lepo število »peš romarjev« smo zasledili. Lepo in ubrano so sodelovali pri bogoslužju, ki so ga začeli z molitveno uro. Tudi spovednikom so dali delo. Med praznikom šentvoršče in Vidovsko-Trojiškim romanjem pa so za »živžav« poskrbeli še otroci letošnjega oratorija. Kar okrog šestdeset skupaj z animatorji se jih je zbralo. Vese-lju oratorija naj še dodamo ministrantsko planinsko osvojitve Pece in njihov obisk pri kralju Ma-

tjažu. Mladinci pa so se z rektorjem p. Martinom podali na enodnevni izlet do Blatnega jezera na Madžarskem. Romarskemu utripu v mesecu juliju na Ptujski Gori so svoj pečat prispevali še zakonci, ki so si tukaj pri Mariji obljubili zvestobo v zadnjih petnajstih letih. Vmes pa so se v tem obdobju zvrstili še številni drugi romarji, zlasti Poljaki, Madžari ter nemško in italijansko govoreči častilci Božje Matere Marije in obiskovalci ptujskogorske bazilike.

Meseca avgusta, in sicer na praznik Marije snežne, farani naše župnije vsako leto romajo na Svete gore pri Kumrovcu. Že nekaj let tudi peš. Tudi letos ni bilo izjeme. Kar štirideset se jih je že dan poprej ob 17.00 uri zbralo na ptujskogorskem trgu, nato pa v baziliki za blagoslov. Urno so krenili na pot. Spremljala sta jih delno p. Roman, vso pot pa p. Martin. Prvi so na Svete gore prikorakali že okrog šeste ure zjutraj.

Naše božjepotno svetišče na poseben način že nekaj let zaznamuje tudi metropolitansko romanje bolnikov in ostarelih na nedeljo pred praznikom Marijinega vnebovzetja. Letos je to bilo 9. avgusta. Slovesno sveto mašo je ob tej priložnosti vodil in bolne ter ostarele nagovoril apostolski nuncij v ruski republiki nadškof, mrgr. dr. Ivan Jurkovič. Z veseljem se je tega srečanja udeležil in nam povedal, da se je med nami odlično počutil. Med sveto mašo so bolni in ostareli prejeli tudi zakrament bolniškega maziljenja.

Nad vse slovesno pa je letos bilo ob praznovanju Marijinega vnebovzetja, tudi zato, ker smo ta praznik končno obhajali z novim nadškofom msgr. Alojzijem Cviklom. Že na predvečer praznika so se na Goro zgrinjale množice vernikov, posebno doživetje pa je bila sveta maša z nagovorom našega mariborskega nadškofa in metropolita. Za nas, brate minorite, je praznovanje

ta dan odmevalo predvsem v znamenju spomina obletnice smrti sv. Maksimilijana M. Kolbeja, kar je v svojem nagovoru nadškof tudi izpostavil. Po sveti maši je ob prepevanju lavretanskih litanij sledila procesija z lučkami. Kar lepo število romarjev je zatem tudi vztrajalo v molitvi in prepevanju do jutranjih ur. Vrhunec praznovanja je bila slovesna sveta maša ob 10.00 uri. Po svojem nagovoru, kjer je nadškof poudaril pomen družine in družinskega življenja na sploh, je sledila posvetitev slovenskega naroda Mariji. Ta dan je bila naša bazilika pa zares skoraj vedno polna.

V nedeljo, letos točno na »rokovo«, pa so nas, kakor že vrsto let, obiskali romarji iz Rač. Tudi od tam se jih je na romanje odpravilo lepo število kar peš. Ptujskogorski pešromarji, kakor tudi številni drugi, pa so se tega dne odpravili k Marijitrošt v Žetale. In »dulcis in fundo« - po popoldanski sveti maši, smo ob 17.00 uri tega istega dne blagoslovili lepo obnovljeno Rokovo kapelo, ki s svojo poljudno podobo sv. Roka baročnih oblik popotnikom napoveduje romarski značaj naselja Ptujška Gora. Zob časa jo je že krepko načel, od zadnje obnove je namreč minilo kar osemnajst let. Zares lep praznik in pravo vzdušje tudi po blagoslovu med več kot sto navzočimi.

Mesec avgust je s svojim zaobljubljenim romanjem sklenila Ljutomerska dekanija. Kar trinajst avtobusov in veliko število osebnih avtomobilov (parkirišče je bilo polno) je na lepo zadnjo avgu-

stovsko nedeljo pripeljalo na Ptujsko Goro. Dekan g. Zrim je sicer rekel: »Letos pa jih ni bilo toliko, kakor prejšnja leta.« Nam se ni zdelo tako. Smo pa opazili, da je zaradi lepega vremena bila gneča bolj zunaj. Kakor koli že, tudi zunaj so lahko romarji prisluhnili našemu p. Romanu. Ob tej priložnosti bi se seveda posebej radi zahvalili vsem sobratom, ki ste nam priskočili na pomoč, zlasti s spovedovanjem, pa tudi drugače.

Naj ne pozabim pripisati kot nota bene tudi, da so ves poletni čas pri nas brneli stroji, svedri, žagalo se je in »štemalo« ...; za vso dogajanje te vrste pa je pridno skrbel p. Janez, alias Štefek.

In tako je pred nami že september. Najprej bomo »gostili« molitveni dan za duhovne poklice, potem je na vrsti mala maša in nato romanje dornavske ter ptujskih župnij, začetek verouka ... Pestra jesen se nam napoveduje ... Ker pa sem že začel s Svetim Pavlom, naj z njim tudi končam. Čeprav pisec zapiše svojo spodbudo v 2. osebi množine, jo preberimo v prvi; pa sploh ni pomembno ali v ednini ali v množini: »Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu ... In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, ... in bódite hvaležni« (prim. Kol 3,12-15). Pomemben korak k spravi pred začetkom izrednega svetega leta usmiljenja.

p. Milan Holc

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

V teh dneh smo tudi v Olimju začutili, da prihaja jesen. Turisti, ki so množično oblegali naš kraj, samostan z lekarno in našo prelepo cerkev, so odšli domov. Zdaj prihaja čas dela in učenja. Šolske in veroučne učilnice so že sprejele mlade, ki so po dolgih in lepih počitniških dneh spet navdušeni nad modrostjo, ki bo po dobrih učiteljih in vzgojiteljih vstopila tudi v njihove glave in srca. A

najprej bi vas radi popeljali nazaj v poletje in vas seznanili, kaj vse se je zgodilo zadnje mesece v našem samostanu.

V tednu od 14. do 19. junija je p. Ernest vodil duhovne vaje za naše brate minorite v Olimju. Duhovnih vaj se je udeležilo devet bratov, tudi naš p. Jože Lampret iz Olimja. Zadnji dan duhovnih vaj se jim je pridružil provincial p. Milan Kos in z njimi daroval sv. mašo. Upamo, da bodo v naših patrih ti dnevi milosti obrodili bogate duhovne sadove.

Prav v istem času, ko so bili naši patri zbrani pri molitvi in meditaciji, je obrtnik Franc Murko - ne zamenjajmo ga z našim gvardijanom p. Francem - s svojimi delavci začel s čiščenjem naših ribnikov, ki so bili polni mulja in blata, pa tudi vodne rastline v njih so se preveč razbohotile. Delo je bilo zaključeno v enem tednu. Odslej bodo ribice le v enem, to je večjem bazenu, drugi pa bo namenjen vodnim rastlinam. Ribniki z zlatimi ribicami so velik magnet za vse obiskovalce, še posebej pa so jih veseli otroci.

Praznik apostolov Petra in Pavla smo v Olimju začeli s slovesno sv. mašo, ki sta jo vodila p. Ernest in p. Jože. Letos se naša patra spominjata 40-letnice svojega posvečenja, zato so jima farani po končani sv. maši priredili majhno slavlje. Zahvalili so se obema za vse, kar sta jima kot duhovnika in

redovnika v teh letih darovala. V zahvalo za vse duhovne šopke sta dobila poleg čestitk tudi dva šopka poletnih rož. Zvečer pa sta naša slavljenca odšla na Ptuj, kjer je imel p. Ernest slavnosti govor ob srebrni maši našega provinciala p. Milana Kosa.

Kot verjetno veste, se naša samostanska skupnost pripravlja na velike slovesnosti, ki bodo dosegle vrh na praznik našega očeta sv. Franciška Asiškega, zato smo pohiteli z obnovo fasade na samostanu. Na začetku meseca julija je bil naš samostan že v gradbenih odrih in vsa umazanija, ki se je z leti nabrala na stenah, je že delno očiščena. Delo poteka hitro in kvalitetno. Za to skrbijo mladi pleskarji podjetja Tolič iz Cirkulan. Tudi vreme jim je dokaj naklonjeno, zato upamo, da bo do našega največjega župnijskega praznika, to je do Marijinega vnebovzetja, ves samostan že zablestel v svežih barvah. To bo lepo darilo Olimčanom, za katere že 25 let skrbijo patri minoriti. Kot smo zapisali, so vsa ta prenovitvena dela povezana tudi z okroglimi obletnicami. Tako župnija obhaja 340. obletnico blagoslovitve cerkve Marije vnebovzete, ki so jo zgradili patri pavlinci in 230-letnico ustanovitve župnije.

Sončni dnevi brez padavin so bili stalnica letošnjega poletja. Kot bi nam olimska Mati Božja delila iz nebes poseben blagoslov. V nedeljo, 5.7., smo v cerkvi imeli tudi nabirko okoli oltarja. P. Ernest je zelo iznajdljivo povabil farane k darovanju: »Vsi veste, zakaj je danes darovanje v naši cerkvi. Ta lepota, ki je naš najlepši biser, bo z našim samostanom vred dobila novo obleko.«

Zadnjo polovico julija so pleskarji podjetja Tolič očistili in prenovili tudi samostansko fasado notranjega dvorišča. Dela so potekala brez gradbenega odra, kar s premičnim dvigalom.

V tednu pred Krištofovo nedeljo so naš Romarski dom zasedli mladi skavti iz Črnomlja. Videli in občudovali smo njihovo lepo vedenje, za kar je gotovo zaslužna dobra družinska in verska vzgoja. Pomagali so tudi pri obiranju ognjiča na našem zeliščnem vrtu. Pohvalno za njihove starše

in duhovnike.

RTV Slovenija je z ekipo snemalcev prišla v ponedeljek, 20. julija, v Olimje. Posneli so oddajo o olimskih bratih in njihovem delu. Oddaja je bila predvajana na prvem programu prav na Krištofovo nedeljo v verski rubriki: Obzorja Duha. Privlačno za dušo in srce.

Mesec julij nas je razveseljeval z mnogimi sončnimi in vročimi dnevi. Vroči so bili ne le zaradi sonca ampak tudi zaradi afere, ki je nastala po skrivnem snemanju hrvaške obveščevalne službe. Ta je prisluškovala našemu arbitru, ki zastopa Slovenijo pri haškem sodišču glede meje s Hrvaško. Mi, ki živimo tik ob meji, se teh problemov še veliko bolj zavedamo.

Obhajali smo tudi Krištofovo nedeljo, ki nam je prinesla dež in močno ohladitev. Imeli smo blagoslov vozil v župniji in na podružnici. Obe bogoslužji je vodil in vozila blagoslovil p. Franc, saj je p. Ernest odšel na novo mašo našega novomašnika p. Daniela Golavška v Galicijo.

Popoldan pa so prišli v naše svetišče k molitveni uri v čast Božjemu usmiljenju domači in okoliški verniki. Temu je sledila še sv. maša z govorom o slovenskih družinah, iz katerih naj po Božjem usmiljenju prihajajo med nas novi duhovniški in redovniški ter misijonarski poklici.

Letošnje poletje nas sonce razvaja kot že dolgo ne. Vročinski valovi si sledijo eden za drugim. Vse gre v prid našim faranom, ki se ukvarjajo s turizmom, tudi samostan pri tem ni izjema.

A naš največji praznik šele prihaja. Dva tedna pred tem so se zbrali na srečanju vsi člani našega ŽPS in skupaj s p. Ernestom in p. Francem do potankosti dorekli program za praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA. Prosili smo le še za lepo vreme, ki naj nam ga Bog nakloni.

V zadnjem tednu pred veliko mašo, je pet pleskarjev začelo s prenovo pokritega hodnika od zakristije pa do Betanije. Množica turistov, ki te dni oblega našo cerkev, samostan in lekarno, že lahko občuduje praznično lepoto obnovljene fasade na cerkvi, samostanu in notranjem dvorišču.

Res, lepo darilo župniji in vsem obiskovalcem za 25. obletnico prihoda patrov minoritov v Olimje. Tudi br. Jože je v tednu pred praznikom že začel s terapijo zlomljene noge v Termah. Računamo, da bo za praznik že lahko dejavno pomagal pri slovesnostih.

V našem samostanu smo sprejeli za en teden tudi oljenko miru.

Vsak od nas si je vzel nekaj časa, da je ob njej in pred izpostavljenim Najsvetejšim molil za mir na svetu.

Na študijski obisk je v teh poletnih dneh v naš samostan prišel p. Andrej Sotler, ki pripravlja diplomsko nalogo o obredu mašniškega posvečenja pri mentorju prof. p. Slavku Kranjcu. Vsak dan skupaj molimo, da bi mu delo z zelo zanimivo tematiko dobro uspelo.

V ponedeljek, 10. avgusta, so pleskarji podjetja Tolič zaključili z deli na notranjem dvorišču. Poleg fasade so prepleskali in obnovili tudi križni hodnik. Na praznik sv. Klare smo na okna spet razpostavili balkonsko cvetje. Tako smo bili tudi na zunaj pripravljeni na slovesnost velikega šmarna. Bogu in Mariji naj bo za srečno opravljeno delo velika zahvala.

Tudi kapelica sv. Družine, ki stoji na začetku vasi, je te dni dobila dokončno podobo. V trikotnik na vrhu kapelice je slikar upodobil prizor bega Sv. družine v Egipt.

Mizarstvo Orač iz Zibike je s svojimi delavci dan pred praznikom zamenjalo še dotrajani dvizni most pred vhodom v samostan z novimi hrastovimi deskami.

Na večer pred praznikom Marije vnebovzete naj bi imeli slovesno mašo, ki naj bi jo vodil g. dekan Jožef Rogač iz Podčetrтка. Žal smo morali ugotoviti, da ni bilo nikogar k maši. Se vidi, da je v istem času slovesnost tudi na Tinskem, in tako so naši farani odšli tja. Imeli pa smo slovesno sv. mašo to popoldne v zahvalo za 50 let življenja zakoncev Gradišek. Lepo doživetje, saj je gospa Marjana odlična sodelavka župnije in gonilna sila našega ŽPS.

»Velika maša v Olimju je bila veličastna«, smo morali tudi letos zapisati v župnijsko kroniko. Res je, vsako leto znova nas Marija, v nebesa vzeta, razveseli s svojim velikim dnevom, ki nam sporoča, da je naše življenje kot dolgo in naporno potovanje s srečnim koncem.

A letošnja velika maša je bila v Olimju nekaj posebnega. Marijo niso počastili le romarji in turisti, ki se vsako leto znova zgrnejo okrog njenega oltarja, ampak tudi posebne skupine, ki so obogatile naš praznični dan. Procesija z Najsvetejšim in starodavnim Marijinim kipom je potovala na rokav fantov in mož po naši vasi od kapelice do kapelice. Ta veličastni sprevod je bil kot raznobarvni šopek rož za Marijo, našo kraljico, ki nas iz nebeških višin kot dobra mati vedno spremlja, posluša naše prošnje in zahvale in nas mnogokrat tudi usliši. V veličastnem sprevodu so se zvrstili duhovniki in ministranti, cerkveni pevci in vse božje ljudstvo od blizu in daleč. Bilo nas je kakih 700. Med temi pa je kot odmev nebes stopala tudi skupina godcev na pihala iz Svetine nad Štorami. Za njimi so šli otroci s košaricami rož, ki so jih posipali pred Najsvetejšim in Marijinim kipom. Vse skupaj pa je poživila folklorna skupina iz Poljčan v uniformah, kakšne je slikar Jelovšek ovekovečil na stropu cerkve na Sladki gori. Ne smemo pa pozabiti tudi na naše čebelarje in sodelavce Karitas Obsotelje, ki so bili kot svetleč kamenček za najlepši mozaik Ženi sveta. Sledila je slovesna sv. maša, ki jo je ob somaševanju domačih patrov in duhovnikov iz sosednjih župnij, vodil celjski opat Jezernik. V

pridigi je dejal: »Danes je dan zahvale Bogu za vse dobrote, ki nam jih deli po svoji ljubljeni Materi. Skozi vsa stoletja je ohranjala naš veren dom in rod. Z njo so med nas prihajale prave vrednote. Tudi mi, čeprav v drugačnih okoliščinah, ki niso rožnate, po Mariji izberimo Božji blagoslov in obnovimo obljubo Materi, da ji hočemo ostati zvesti.«

Olimska cerkev je bila za vse vernike, ki so se zbrali pri slovesnosti, občutno premajhna. Tako smo za romarje, ki niso mogli v cerkev, na dvorišču samostana postavili velik ekran, preko katerega so lahko zbrano sledili bogoslužju.

Praznično je bilo tudi po maši, saj so bili vsi romarji pogoščeni z domačimi dobrotami naših gospodinj.

Zadnji teden počitnic so izkoristili tudi mladinci iz župnije sv. Peter in Pavel iz Ptuja, ki so s svojim župnikom p. Dominikom Tikvičem prišli s kolesi za nekaj dni k nam na oddih in kopanje.

Pa tudi naša samostanska skupnost je bila zadnji teden avgusta vesela dveh fantov, ki sta se odzvala našemu vabilu, da preživita en teden z nami pri molitvi, delu in obedih. Obiskal nas je tudi p. provincial.

Zelo lepo je uspel tudi oratorij za otroke naše župnije in sosednjih župnij, ki so ga ob p. Francu vodili mladi animatorji iz različnih župnij. Otrok je bilo sicer malo manj kot druga leta, a so zato ti bolj dejavno in zavzeto sodelovali.

Prvi dnevi septembra so obsijani s soncem in nič ne kaže, da se bo vsak čas začela jesen. Grozdje

v naših vinogradih je letos bogato obrodilo. Hvala Bogu in olimski Materi Božji, vse poletje nismo imeli ne toče, ne drugih neurij.

A obiski v našem Romarskem domu se tudi v septembru kar vrstijo.

Najprej smo v Romarskem domu gostili urednike in novinarje založbe Družina. Med nami so bili dva dneva, od 3. do 4. septembra.

Nato so se od 4. do 6. septembra v našem domu srečale še predstojnice Hčera Marije Pomočnice iz Slovenije in Hrvaške. Prišlo je deset sester iz vseh samostanov in so se med nami dobro počutile. V nedeljo, 6. 9., so se nam pridružile tudi pri nedeljskem bogoslužju.

Naše poročilo naj zaključimo še z novostjo, ki jo bomo uvedli z novim veroučnim letom. Letos bodo olimski otroci, poleg rednih veroučnih srečanj, imeli po verouku enkrat na mesec še celodnevno srečanje, neke vrste oratorij. Obenem bo to tudi priložnost, da se bolj vključijo v življenje župnije z aktivnim sodelovanjem na različnih področjih, tudi pri nedeljskih in prazničnih bogoslužjih. Za sodelovanje pri tem projektu smo navdušili našo glavno animatorko Tanjo, bivšo laično misionarko v Afriki in zelo aktivno družino iz sosednje župnije sv. Ema.

Tudi naš br. Jože je te dni zaključil s svojo terapijo noge v Termah in se je že vključil v redno delo. Korajža velja, nam je pred leti rekel zdaj že pokojni papež in svetnik Janez Pavel Veliki. Zato vam ob koncu našega prispevka želimo velike korajže pri delu za zveličanje ljudi, ki so nam zaupani v duhovno vodstvo in varstvo.

p. Jože in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Bog daj dober dan, dragi bratje in vsi simpatizerji našega minoritskega bratstva!

Kar nekaj dni me že 'žuli' ta naloga, ki sem jo sprejel na našem zadnjem samostanskem kapitlju, da napišem članek za naša SPOROČILA. Ugota-

vljam namreč, da sem se temu pisanju nekako odvadil, odkar smo zapustili Sveče.

Mnogi ljudje so me v Ljubljani že vprašali, od kod sem prišel, oziroma kje je bila moja zadnja postojanka, bivališče. In moj odgovor se najpogostejše glasi: Enajst mesecev sem bil 'na bolniški', sedaj pa sem v bolnišnici! Ali pa: Po vrnitvi v domovino sem bil v Piranu 11 mesecev 'na dopustu', sedaj pa od 1. julija letos zopet v 'delovnem razmerju' kot bolniški duhovnik v UKC Ljubljana.

Hvala dobremu Bogu in našemu bratstvu, da mi je dal za predstojnika kar dva mlada sobrata: Gvardijan je p. Danilo Holc, a drugi, moj 'poklicni' predstojnik je p. Andrej Mohorčič, ki je župnijski upravitelj 'Bolniške župnije' in je kar 35 let mlajši od mene ter upošteva dejstvo, da sem jaz, ja, že dobro čez 70 in me jemlje le za pomočnika in ne kot sebi enakega sodelavca, kar je tudi prav in sem mu za to hvaležen. Do sedaj mi namreč še ni prepustil 'nočnega dežurstva', na katerega ne vem, kako se bom 'odzval', ko bo tudi to prišlo kot nujno na tapeto. Potrebujem namreč kar dovršen čas, da 'pridem k sebi', če me kaj nenadoma prebudi.

Delo bolniškega duhovnika ni lahko, je pa nekaj zelo pomembnega in pozitivnega ne le za bolnika, ki zakramente sprejme, ampak tudi za duhovnika, ki mu jih podeljuje. Zavedam se, da moram v ta odnos do zakramentov, ki jih delim ali posredujem in bolnika, ki jih sprejme, vložiti čim več duhovnosti. In prav to me bogato zadolžuje. Nemalokrat bolnik izreče prošnjo: »Spomnite se me, prosim, v molitvi ali pri sv. maši«. Jaz pa odvrnem: »Vi pa prosite zame, da bom zmozel biti dober duhovnik (duhoven) v tej moji službi!« In tako si pridobivam 'prijatelje', ki molijo in Boga prosijo za darove in pomoč, da bi enkrat postal takšen duhovnik, kakršnega me ti ljudje pa tudi vsi verniki potrebujejo.

P. Toni mi je, preden mi je 'predal' štafeto tega služenja, pridobil na UKC-ju priponko, na kateri so zapisani podatki, kdo in kaj sem. In ko ljudje to preberejo, pravijo: Aha, oni prvi se imenuje Toni, vi ste pa Tone. Pa rečem, ja danes sem 'To-ne', upam da bom jutri 'To-ja'. S tem hočem reči, da

bom morda jutri že bolj takšen, kakršnega me želi Bog imeti. Ampak, ko se zjutraj zavem samega sebe in še posebej, ko doživim odnos do Boga in sočloveka, ugotovim, da sem še tudi v tem dnevu 'To-ne'. In prav zato potrebujem 'podpornikov' v molitvi in prošnji Bogu za mojo duhovnost.

Kako pa me doživljajo moji bratje, pa ...? Še vedno se 'spogledujemo'. Vedno znova ugotovim, da sem zamudil kakšno molitveno uro, ker je ta ob nedeljah po drugačnem urniku, kot med tednom. Spomin deluje pri meni že zelo počasi. In dokler kaj ne zaboli, si to težko zapomnim (zabijem v glavo!). Sicer pa, odkar sem v Ljubljani (to je od 30. 6. '15), smo šele v tem tednu vsi člani 'doma'. Vedno je bil kdo na dopustu ali pa duhovnih vajah ali na sestankih itd.

Naše življenje je dokaj pestro. Jaz ga - sebi primerno - počasi dojemam in si ga 'shranjujem' v spomin. Moj »računalnik« (v glavi) je pač že precej okoren, ker je prepoln vsega mogočega; kakor (upam vsaj) dobrega, pa žalibog tudi neumnega ali celo slabega. Sem pač le človek in ne angel.

Naša bratska skupnost je zadnje mesece doživela pravi 'potres'. Najprej je tu bila stresnost okrog Danijeve nove maša in primicije; za tem so se izselili štirje mladi bratje a na njihovo mesto je prišel le eden 'starec'. Kljub vsemu pa nam korajže ne manjka in se trudimo vsak po svojih močeh in sposobnostih storiti kar more, da gre življenje naprej.

Kljub temu je naše samostansko bratstvo pestro: od brata Tončka B., pa Klemenca S. in sobratov duhovnikov pa do mene 'To-ne'-ta, je barvito in velikokrat se moremo od srca nasmejati temu ali onemu dovtipu ali zgodbici, ki jo kdo 'prinese' na dan. To mene (upam pa, da tudi ostale sobrate) bogati in osrečuje.

Kar zadeva ureditev naših bivanjskih in gospodinjstkih prostorov pa so razni obrtniki in mojstri vsak dan prisotni. Obljubljali so nam, da bomo lahko našo kuhinjo premestili v prvih dneh septembra v pritličje ... upamo pa, da se bo to lahko zgodilo vsaj na koncu septembra. Če pa še tudi

takrat ne, pa bomo morali ... No ja, saj veste, kako to gre! »Potrpežljivost je Božja mast, le ubog je ti-sti, ki se mora z njo mazati«, pravi pregovor. Sicer pa, bivanjski prostori, naše sobe in kapela ter ostali skupni prostori, nas že dolgo časa 'osrečujejo' in se v njih dobro počutimo.

Veliko presenečenje je doživel ne le brat Klemen, ko je v mesecu avgustu peljal brata Rufina v Piran, ampak vsa naša skupnost. Peugeot mu je odpovedal poslušnost. In morali smo zares 'pomesti na kup' vse naše zmogljivosti, da smo kupili novo vozilo. Tega smo bili vsi zelo veseli. Hvala Bogu zanj!

Toda joj, prišli so nekateri 'zapozneli' računi in nepredvideni izdatki. Blagajna pa je bila prazna. In kaj smo lahko storili drugega, kot (ker smo pač »Betelorden« - ubožni red) da smo šli prosit tja, kjer smo našli za naše težave odprta ne le ušesa, marveč tudi srce! In to je bratstvo bl. Martina Slomška, ki nam je posodilo nekaj denarja. Bog lonaj!

V zadnjem tednu meseca avgusta je župnija Sv. Peter organizirala oratorij, katerega se je udeležilo približno 60 otrok, in vse dni je bil živžav. Upam, da so bili tako otroci kakor tudi njihove družine in animatorji zadovoljni. Le župnik je bil malo nejevoljen, ker so bili na njegove želje in prošnje, da se vse lepo pospravi in tudi zaklene, premalo poslušni. No ja, vse pa tudi ne more biti »perfetto«. Tako je tudi to 'za nami'.

Veseli smo bili, da ste/so se povabilu na obhajanje godu sv. Maksimilijana Kolbeja mnogi odzvali in tako je bil za vse nas ta praznik res dan srečanja; podelili smo si srečo bratskega čutenja. P. Janko namerava 20. septembra župljane svojih dveh župnij popeljati na romanje, in to zopet po deželi Koroški. Mene je izbral za vodiča. Da pa ne bova lovila muh, sva se osebno podala na 'ogled' postojank, kamor želijo poromati. Naprej sva si ogledala Gospo sveto, za tem Krško Emino baziliko in še Osoje, kjer sva tudi obiskala »Mutca Osojskega«. Na poti vračanja domov sva obiskala Šentpetrsko skupnost šolskih sester ki so naju

bogato pogostile, in za tem še obiskala nekdanjo »mojo lepotico« in ljubezen, Podgorsko cerkev, ter še nekaj mojih nekdanjih dobrih sodelavcev. Ob 20. uri sva že bila srečno doma. Bogu hvala za vse. V imenu bratstva Sv. Maksimilijana Kolbeja vas vse prisrčno pozdravljam in želim vse lepo in dobro ter obilo Božjega blagoslova v vsem – brat Tone.

Minoritska skupnost v Turniščah

Nova skupnost v Turnišču se počasi vživlja in ustaljuje. S prvim avgustom smo uradno začeli z delom v novi župniji (čeprav smo vsi bili tukaj že kakšen dan prej) in na začetku je bilo res precej naporno. Predvsem zaradi novega okolja, novih ljudi, navad, običajev in precej drugačnega načina vodenja župnije, ki jo je do našega prihoda opravljal škofijski duhovnik Robert Brest. Skoraj na vseh področjih je bilo potrebno začeti povsem od začetka. Poleg tega pa smo župnijo prevzeli ravno pred župnijskim žegnanjem, ki je bilo 15. avgusta (Marija vnebovzeta). Ta praznik je za župnijo precej velika stvar. Poleg vseh organizacijskih stvari, ki se jih je potrebno dogovoriti v naprej (čiščenje okolice, dogovarjanje z gasilci, občino, gostinci ...) je veliko pastoralnega dela. Na sam praznik, ki se je pričel že na predvečer 14. Avgusta, je našo romarsko cerkev obiskalo preko 10.000 ljudi. Veliko je bilo tudi spovedovanja. Vsekakor pa moramo biti hvaležni domačim ljudem (začenši z mežnarico, ključarji, člani ŽPS in drugimi župljani), ki so nam vedno in na vsakem koraku pripravljeni priskočiti na pomoč. Ljudje res veliko svojega časa in sredstev darujejo za Cerkev. Vernost pri ljudeh je tukaj še zelo živa. To je res lepo videti.

Zaradi tega je tudi na ostalih področjih vedno dovolj dela. Ljudje imajo tukaj zelo veliko pobožnost tudi do prvih dni v mesecu. Za prvi petek imamo tako osem sv. maš (vsaka vas ima svojo kapelo, kjer je vsak prvi petek spovedovanje, sv. maša in obiski bolnikov po domovih), ki so pre-

cej dobro obiskane. Tudi prve sobote so poseben dogodek, saj imamo redne romarske shode. To pomeni molitveno uro, sv. mašo in pa procesijo z Marijinim kipom okoli cerkve, med katero se pojejo Marijine litanije. Dosti je tudi spovedovanja – ljudje imajo še vedno zavest o potrebnosti redne mesečne spovedi. Vsa ta »ljudska pobožnost« pa ni le prazna tradicija, saj sem prepričan, da se redno versko življenje ljudi kaže tudi v praksi. Ljudje so tukaj zelo dobri, gostoljubni in veseli. Patrom nam nikoli ničesar ne manjka in nikoli ne ostanejo sami.

Ta teden smo začeli tudi z rednim veroukom. Vseh otrok je skupaj 260 in poleg p. Danija in p. Tonija skrbijo za otroke še dve katehistinji. Lepo je videti veliko število otrok, čeprav mislim, da bo ravno zaradi tega kar precej naporno. Pa vendar se spleča vztrajati. Otroci so duša cerkve, ki s svojim nasmehom, preprostostjo in iskrenim veseljem

prinašajo upanje in veselje tudi nam, odraslim. Nekoliko manj je angažiranosti pri mladini. Do sedaj posebnih srečanj za mladino ni bilo. Tudi ne za ministrante, tako da počasi začenjamo tudi s tem. Čeprav so začetki precej skromni, pa mislim, da če bodo mladi videli, da res delamo nekaj lepega in dobrega skorajda ni mogoče, da bi ostali indiferentni. Upajmo, da jih bomo uspeli navdušiti in da bo tudi kakšen duhovni poklic. Lepo bi bilo imeti še kakšnega brata iz Prekmurja. (Se mi zdi, da bi se tega še posebej razveselila br. Anton Borovnjak in br. Robi.)

Čeprav je naša prva skrb pastoralno delo na župniji pa imamo kar nekaj dela tudi z zemljo. Ravno ta teden smo imeli »bratvo« (trgatev) in smo pridelali približno 900 litrov mošta. Seveda tudi tukaj ne bi šlo brez dobrih ljudi, ki so se z goricami ukvarjali skozi vse leto. Vsekakor pa ste bratje povabljeni (če ne prej) vsaj za sv. Martina, da bomo skupaj poskusili novo vino. Se mi zdi da tudi fizično delo dobro dene za dušo. Če bi kdaj kdo od bratov želel nekoliko oddiha in duhovnega počitka vedno dobrodošel pri nas. Dela in molitve pri nas nikoli ne zmanjka.

Ko že ravno govorim o molitvi, ne smem pozabiti omeniti tudi sester klaris, ki delujejo tukaj v Turnišču. Tudi one vsak dan molijo za nas br. minorite. Vsako jutro je ob 5.30 sv. maša, potem pa se izpostavi najsvetejše in je izpostavljeno skozi ves dan do šestih zvečer. Prepričan sem, da tudi njihova molitev obrodi obilne sadove in milosti, čeprav morda potem mi zaradi naše krhkosti in šibkosti tega ne znamo opaziti.

Čeprav bi imel še mnogo za napisati, pa naj bo zaenkrat dovolj. Kot sem že rekel, pa vedno dobrodošli pri Mariji in pri nas v Turnišču, da si tudi sami ogledate in doživite utrip in način življenja prekmurskega človeka.

br. Daniel Golavšek

IZ VZGOJNIH USTANOV

Ponoviciat

»Vsak človek naj bo v strahu, ves svet naj trepeče in nebo naj se raduje, kadar je na oltarju v duhovnikovih rokah Kristus, Sin živega Boga. O čudovita visokost in pretresljiva ljubeznivost! O vzvišena ponižnost! O ponižna vzvišenost, da se Gospod veseljstva, Bog in Božji Sin tako poniža, da se zaradi našega zveličanja skrije pod neznamenit košček kruha! Poglejte, bratje, ponižnost Boga in izlijte pred njim svoja srca, ponižajte se tudi vi, da vas bo povišal.« S temi besedami je sv. Frančišek Asiški v pismu celotnemu Redu, skušal opisati svoje čudenje ob veliki skrivnosti svete evharistije, ko se Jezus v podobi neznatnega koščka kruha približa človeku. Zaradi te velike skrivnosti je »evharistija vir in vrhunec« življenja kristjana, in po tem takem je duhovništvo (v središču katerega je obhajanje zakramentov, še posebej evharistije) ravno tako velika skrivnost in velik dar Božje milosti. Brez duhovnika v naših tabernakljih ne bi bilo živega Boga.

S tem kratkim razmišljanjem sem začel, ker smo se letos bratje minoriti veselili mašniškega posvečenja in nove maše p. Daniela Golavška, ki jo je daroval v župniji Galicija. P. Danielu ob tem čestitamo in mu želimo obilo blagoslova pri njegovem poslanstvu. Želimo mu, da bi se vedno znal v ponižni hvaležnosti Gospodu zahvaljevati za milost, da odslej naprej Bog odrešuje človeka tudi po njegovih rokah in besedah. Bistvo duhovništva je predvsem osebna vezanost na Kristusa, je zapisal papež Benedikt XVI. Duhovnik mora biti predvsem mož molitve ter se od Kristusa naučiti, da v njegovem življenju ne gre za samouresničevanje ali za uspeh, da ne gradi zase prijetnega življenja, da si ne ustvarja skupnosti oboževalcev, ampak da deluje za drugega. Kot še poudarja papež Benedikt XVI., kdor dela za Kristusa, ve, da vedno znova drugi seje in žanje. P. Danielu torej želimo, da bi vse svoje življenje gradil na Kristusu, saj bo le tako zmogel ljudem Kristusa tudi prinašati.

Ko torej že govorimo o letošnjem praznovanju

nove maše, naj še omenim, da nas naš pater provincial vseskozi pridno spodbuja, da radi molimo in delamo za duhovne poklice. To je zagotovo pomembna naloga, ne samo vsakega redovnika, ampak tudi vsakega kristjana. Radi molimo za nove duhovne poklice in prosimo Gospoda, da odpre srca tistih, ki jih je poklical, da bodo sposobni slišati njegov glas. Gospod kliče tudi danes, samo, da se danes njegov klic velikokrat »izgubi« ali pa »zaduši« v raznih vpijočih ponudbah, ki jih ponuja svet. Morda zmanjka komu včasih poguma za tisti končni korak, ko se je treba odločiti. Gre za to, da je včasih pač potrebno malce »tvegati«. Tudi vera je konec koncev tveganje – v pozitivnem smislu seveda, gre za tveganje, ki ni prazno. Kadar izročimo kakšno življenjsko odločitev oziroma situacijo Gospodu v njegove roke, vedno na nek način tvegamo. Ne vemo namreč, kako se bo zadeva razpletla, a kljub temu zaupamo. In ravno v tem tveganju in zaupanju je dejanje naše vere. S tem verujemo in zaupamo, da Gospod dela najboljše za nas, čeprav se nam to včasih ne zdi tako (»Zakaj moje misli niso vaše misli in vaša pota niso moja pota, govori Gospod.« Iz 55,8). Tudi Sveto pismo je polno lepih zgodb o poklicanosti apostolov in učencev, ki so na Gospodovo besedo pustili vse in šli za Njim. Meni osebno je blizu zgodba emavških učencev, ki sicer ne govori neposredno o poklicanosti, ampak o tem, kako sta učenca prepoznala Gospoda po lomljenju kruha. Da sem torej sposoben slišati klic, je nujno potrebno, da poznam ali spoznam tistega, ki me kliče. Samo tako bom lahko odgovoril in sledil temu klicu.

Zgodbo učencev iz Emavs, verjetno vsi poznamo. Ko sta učenca žalostna hodila po poti proti Emavsu, opazita, da se jima pridruži neznanec, ki jima nato razlaga pisma in ju poučuje. Da je to pravzaprav Jezus prepoznata šele po lomljenju kruha. Po tej odločilni gesti se ozreta na prehojeno pot in začudena ugotovita: »Ali ni najino srce gorelo v nama, ...« (Lk 24,32). Zdi se mi, da se

nekaj podobnega dogaja tudi danes v srcu tistega, ki ga Gospod pokliče. Mladi ali pa tisti, ki jih Gospod »vznemirja«, hodijo po poti z Njim, ga poslušajo, morda ga tudi prepoznajo, vendar na koncu zmanjka tistega pogumnega pogleda nazaj, ki pri naša veselo ugotovitev: »Ali ni moje srce gorelo?« Naj bo naša molitev usmerjena v to, da bodo ti, ki jih Gospod kliče, sposobni tega pogumnega pogleda in posledično odločitve Zanj.

Pa da ne bomo odšli preveč na »globoko«, si na kratko oglejmo še nekaj dogodkov, ki so se zgodili v ponoviciatu. Ob začetku poletja se na fakulteti začne izpitno obdobje zato nam je nekaj časa in energije pobralo študiranje ob kupu literature, razni kolokviji in izpiti. Trud, molitev in kanček Božje pomoči je dober recept, da se na koncu zadeva dobro izteče. Če smo bili nekateri bolj pridni ob knjigah, pa so drugi našli več časa za urejanje

in pobiranje pridelkov na vrtu, urejanje okolice samostana pa tudi čiščenja podstrešja. Pri tem se je še posebej izkazal br. Klemen, ki je tako pridno pripravljaval teren za namestitev izolacije na podstrešju. Bolj podrobno o tem, kako potekajo »gradbena« dela v samostanu, si lahko preberete v zapisu p. Toneta. Br. Klemen in post. Andraž sta se skupaj s p. Danilom odpravila za teden dni v Assisi na tradicionalno romanje. Skupaj so tako obiskovali kraje sv. Frančiška in molili za vse nas, ki smo zaradi takšnih in drugačnih obveznostih ostali doma. Br. Vladimir, ki je bil ceremonier na novi maši p. Daniela in je s tem nosil veliko mero odgovornosti, je mesec avgust preživel v Assisi, kjer je pomagal v baziliki ter se pridno vadil v italijanščini. Letošnje premestitve in premike, ki jih je v našem samostanu sprožil provincial, so na koncu doletele tudi njega, tako da se je v začetku septembra preselil v kloster na Ptuj, kjer bo preživel naslednje leto. Br. Vladimirju želimo obilo zaupanje v Gospoda in blagoslova na novem »delovnem mestu«. Postulant Andraž je mesec avgust prav tako preživel na Ptuj v klostru, kjer je spoznaval brate in njihovo delo, v septembru pa pridno pomaga na Ptujski Gori. Poleg br. Vladimirja sta našo hišo zapustila tudi p. Toni in p. Danijel, ki sta začela svoje poslanstvo v Turnišču v Prekmurju. V poletnih mesecih je bila naša hiša tako bolj prazna kot polna, še posebej, kadar je kakšen izmed bratov odšel na zaslužen dopust. Sicer pa ima tudi to svoje prednosti. Če je bilo poletje bolj mirno, pa nas čaka pestrejša jesen. Tako je pred nami vsakoletno srečanje s hrvaškimi bogoslovci, pa praznovanje sv. Frančiška pa tudi začetek pastoralnega in študijskega leta, a o tem več v naslednjih sporočilih.

br. Tonček Borovnjak

IZ NAŠIH MISIJONOV

Dragi bratje in vsi, ki prebirate Sporočila!

Mir in Dobro iz Kazahstana. Za mano in nami tu je prisrčen in topel obisk p. Milana, pred nami pa duhovne vaje. Za njimi bo sledilo še duhovno srečanje na ravni škofije. Letos prvič, da se bomo skupaj srečevali in bogatili duhovniki, redovniki in redovnice. Prejšnja leta so bile sestre na srečanju za sebe. Po srečanju odhaja p. Pawel na Poljsko, da si uredi vizo. Mi pa se bomo tu pripravili na praznik sv. Frančiška. Kako nam bo uspelo, bom pisal v naslednji številki Sporočil. Sedaj pa pogledajmo rajši še malo nazaj na letošnje poletje.

Po moji vrnitvi iz Slovenije (hvala za lep sprejem in trenutke skupnega bivanja doma) so se začele menjave pri sestrah usmiljenkah. Tudi v naši skupnosti so se zgodile spremembe. Sestre so odprle novo skupnost v Rusiji – Slavgorad in premešale tukajšnje skupnosti. Od nas se je poslovila s. Renata. Še zadnje dejanje so bile skupaj organizirane počitnice za našo mladino in otroke, kar v župnijskih prostorih nove postojanke, kamor je sestra odšla. Pred tem pa je bila en mesec pri naših bratih v Uzbekistanu.

Po počitnicah se je priprava na oratorij prevesila v zadnji del. Na srečo smo dobili pomoč dveh naših mladink, ki sta se odpravili učiti v Alma ati in sta se vrnili samo za oratorij. Teden pred našim oratorijem pa sem skupino 4 mladink sodeloval in

pomagal na oratoriju, ki so ga šest dni vodile sestre Matere Terezije.

Naš oratorij se je začel v torek, ker smo letos imeli mednarodno ekipo animatorjev. V ponedeljek zjutraj so k nam prileteli mladi iz Poljske. Štiri dekleta in dva fanta z našim sobratom. Razlika v letih glede na naše mlade animatorje je bila v povprečju +10 let. Vseeno smo uspeli vse lepo speljati v zadovoljstvo vseh. Letos smo imeli nekaj sprememb. S tem, da je bil zadnji dan v soboto, se nam je odprlo kar nekaj možnosti. Odločili smo se za izvedbo tombole in družinskega popoldneva. Popoldan smo posebej povabili starše, da se nam pridružijo. Najprej smo z otroki izvedli plese in pokazali, kaj smo počeli v tem tednu. Tem so sledile skupinske igre, v katerih so sodelovali tudi starši (namizni tenis, badminton, igre z baloni ...). Na koncu pa je sledila še tombola z glavno nagrado – kolesom. Bili smo presenečeni nad velikim

obiskom in zadovoljstvom vseh.

Z animatorji smo imeli še enodnevni izlet v Novokubanko in kopanje v tamkajšnji reki. Za mene je bila zelo mrzla, a oni so se veselo kopali. Še sreča, da so sestre tam pripravili vroč čaj, da smo se pogreli. Gospe smo povabili tudi na srečanje mladine v Azornoje. Udeležili smo se poslednja dva dneva. Pri maši ob zaključku je sestra redovnica, ki je po rodu iz tega kraja milosti, imela večne obljube. Na mnogih je pustilo velik vtis.

Mlade smo uporabili tudi za urejanje naše okolice. V drvarnici smo vrgli ven lesen pod in namesto njega ulili betonsko ploščo. Najprej smo mešali beton na roke, a smo si kmalu sposodili mešalec, da smo vse uspeli narediti v enem dnevu.

Tisti, ki so še imeli moči, pa so se s sestro Kataržino in mano odpravili na peš romanje v Kamišinko. Po dnevi smo po stepi in vročini prešli 44 km. Čez noč so nas pod streho sprejeli tamkajšnji

kristjani in domačini. Nekateri so potem naslednji dan šli z nami naprej peš. Sestra je skrbela za žulje in ostale bolezni. Moja naloga pa je bila predvsem v spovedovanju romarjev. Nobeden od naju ni ostal brez dela.

V avgustu se je od nas poslovil tajnik pri nunciju in odšel na novo delovno mesto v Čad – Afrika. Zato so nas povabili na poslovilno večerjo v vrtu nunciature. Tam smo bili na začetku poletja tudi z generalnim Asistentom p. Jacekom, ki nas je obiskal, da bi skupaj z nami načrtoval našo prihodnost tukaj. Vse skupaj bo predstavil septembra na generalnem definatorju. Pri nunciju pa smo bili na kosilu tudi, ko je bil pri nas p. Milan, saj je nuncij velik prijatelj in poznavalec Slovenije.

Kako se je p. Milan počutil pri nas, pa ga pocukajte za rokav in vprašajte. Mi smo bili njegovega obiska zelo veseli.

br. Miha

SACRO CONVENTO

Te dni mineva leto dni, kar sem prišel v Sacro Convento v Assisi. Seveda sem naredil kratko »inventuro« svojega življenja in dela v Frančiškovem mestu. Navdušujoča je ta odprtost, veselje in človeška - duhovna širina, ki v svetem samostanu veje med brati »iz vsega sveta« in zagotovo ima svoj izvir pri sv. Frančišku, ki je tako blizu... V marsičem (in vedno bolj) nadaljujem delo, ki sem ga opravljal že doma (spovedovanje, delo v pastoralnem centru in izdajateljski hiši Sacra Conventa, skupine - slovenske in hrvaške, romarji, volonterstvo, dežurstva ..., seveda pa tudi tu in tam rad kaj napišem). Že pred časom me je tudi p. kustos imenoval za člana posebne komisije, ki se ukvarja z Duhom Assisija ... To je res prekrasno delo in poslanstvo – videti in vedeti kako Duh Assisija živi širom sveta ... Kako recimo na tem področju pridno delajo naši bratje v Indiji, ki bodo letos kar cel teden (okrog 27. oktobra) posvetili molitvi in raznim srečanjem za mir, pravičnost in medverski dialog. Medse so povabili tudi delegacijo iz Sacra Conventa. In koliko je po svetu različnih laičnih gibanj in organizacij, ki delajo v Duhu Assisija delo in pobude skupnosti sv. Egidija v Italiji rojeva izjemne sadove. Vsi ti odmevi iz celega sveta se vračajo v Sacro Convento, ki skoraj tedensko gosti to ali ono skupino ali združenje, ki neposredno ali vsaj posredno deluje v Duhu Assisija. To je res »prelepo znamenje prihodnosti«.

Napisal sem že tudi (Družina), da se tudi po mnogih romarjih iz Slovenije duh Assisija vrača v Frančiškovo mesto. V tem letu sem naštel več kot 30 avtobusov romarjev iz Slovenije. Po veliki večini romarje pripeljejo turistične agencije (Qvo vadis, Ariturs, ali posamezni hoteli). Seveda pa tudi bratje iz prvega reda (bratje frančiškani so bili letos daleč najbolj aktivni) in redovnice Frančiškove usmeritve ... Nekaj avtobusov pa so pripeljali tudi različni župniki sami. Posebej moram omeniti mlade iz Ptuja, ki so z p. Andrejem Fegušem prišli na srečanje Giovanni verso Assisi. Zares so dali

vse od sebe in ne samo navdušili, ampak preko izjemnega petja in igranja, zapustili poseben vtis v tej mednarodni frančiškovski mladinski srenji. P. Andreju čestitke, ker brez resnične ljubezni in skrbi za mladino, tega dela gotovo ne bi zmoget.

Posebno zahvalo pa si zasluži tudi br. Vladimir Rufin, ki je v mesecu avgustu (od prvega pa do zadnjega dne!) v Svetem samostanu pridno opravljal zaupano mu službo in sobrate nagovarjal – bolj z dejanji kakor z besedami!

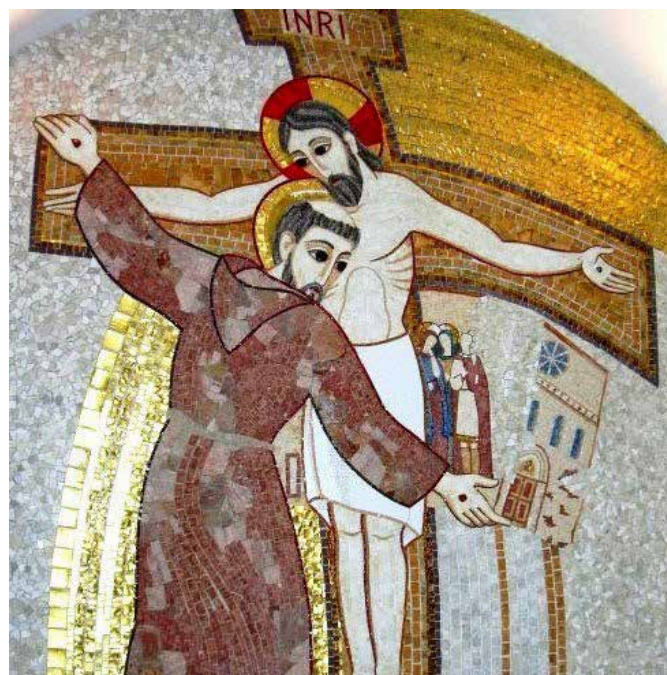
V tem letu sem se tudi prepričal, da gre skozi baziliko sv. Frančiška (Baziliko sv. Frančiška sestavljata dve cerkvi – spodnja in gornja) na milijone ljudi. Starejši patri pa že opozarjajo, da se zna v svetem letu usmiljenja ta številka močno povečati.

V Rimu pričakujejo 34 milijonov romarjev. Tako vas vabim, da v vaše morebitno svetoletno romanje v Rim že sedaj vključite tudi Assisi.

Prepričan sem tudi, da boste lepo pripravili molitev za letošnji 27. oktober (povabili škofo) in močno podprli spremljajočo prireditev Podaj mi roko.

Gospod naj vas blagoslavlja in varuje!

p. Janez iz Assisija

ODMEVI

Mašniško posvečenje p. Daniela Golavška

V nedeljo, 28. junija 2015, je škof Stanislav Lipovšek v duhovnika posvetil p. Daniela Golavška iz župnije Galicija.

Minoritska skupnost v Turniščah

Bratje minoriti smo s 1. avgustom 2015 prevzeli v pastoralno oskrbo župnijo Turnišče in romarsko cerkev Marije Vnebovzete.

Tabori

V domu duhovnih vaj pri Sveti trojici v Halozah so od 19. junija do 9. julija 2015 potekali poletni tabori za osnovnošolce in srednješolce.

Srebrna maša p. Milana Kosa

Na praznik prvakov apostolov sv. Petra in Pavla, smo mnogi duhovniki obhajali tudi svoj spominski dan posvetitve. Ta dan smo na Ptuju praznovali tudi srebrno mašo provincialnega ministra p. Milana Kosa.

Na obisku pri misijonarju br. Mihu Benediktu Majetiču

Od 31. avgusta 2015 do 9. septembra 2015 sem v Kazahstanu obiskal našega brata misijonarja Miha Benedikta Majetiča. Br. Miha živi v mednarodni skupnosti skupaj z dvema bratoma (p. Pawel iz Poljske in br. Roberto iz Padove). Misijonska skupnost spada pod generalno vodstvo.

Bratje so prišli v Kazahstan – Astano 2008, kjer so začasno na obrobju mesta v revni četrti prevzeli skrb za župnijo. In tam so ostali vse do današnjega dne. Čeprav je jasen cilj njihovega prihoda – to je v krajih kjer so v davnih stoletjih že živeli in delovali Frančiškovi bratje ter kjer je potoval proti Japonski p. Maksimilijan Kolbe – vodenje centra za dialog, še ta obljuba ni ureničena s strani tamkajšnje krajevne Cerkve.

Bratje živijo v preprosti skromni hiši v revni četrti in delijo življenje z okoliški ljudmi. Sami skrbijo za gospodinjstvo in pozimi veliko časa in denarja porabi-

jo za ogrevanje prostorov. Zraven stoji stanovanjska zgradba v kateri je župnijska cerkev. Tam se skupaj s sestrami usmiljenkami zbirajo k vsakodnevni molitvi in maši. Ob nedeljah in praznikih se jim pridruži za naše razmere skromno število vernikov. S katehume-natom posameznikom omogočijo, da prejmejo zakramente in postanejo katoličani.

p. Milan Kos

Srečanje s hrvaškimi bogoslovci

Od petka 18. pa do sobote 19. septembra smo se bogoslovci z magistrom udležili tradicionalnega srečanja s hrvaškimi bogoslovci v Šibeniku. S posebnim vodstvom smo si prvi dan popoldne ogledali samostan ter samo mesto Šibenik. Zadnji dragulj je seveda bila šibeniška katedrala sv. Jakoba. Zvečer smo v naši cerkvi obhajali sv. mašo, ki jo je vodil hrvaški magister fra Nikola Šantek. Zvečer se nam je pridružil še hrvaški provincial, ki je naslednje jutro vodil sv. mašo v župniji sv. Petra na Vidicah in nas nagovoril. Dopoldne smo si rezervirali še za ogled Narodnega parka Krka in se ob sklepnem kosilu v narodnem parku poslovili z napovedjo, da se naslednje leto vidimo v Sloveniji.

IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE

+ JOŽEF KMETEC

Poslovilni govor Kmetečevemu ateku Jožetu na Videmskem pokopališču 20. julija 1915.

Na poti skozi življenje, ti nisi nikdar sam, s tabo skozi trpljenje, Mati Marija gre.

Spremljaj na poti življenja nas Mati Marija ti, spremljaj na poti življenja nas Mati Marija ti ...

Verjetno je podobno besedilo goreče prošnje nenehno odmevalo v srcu očeta Jožeta vse od njegovih zgodnjih mladih let. Če samo pomislimo, da je 8-letni deček moral zapustiti očeta in mater, svoje tri brate in tri sestre ter oditi k novim staršem iz domačega Pobrežja v Lancovo vas, to dejstvo neizmerno boli nas, kaj šele njega, ki te zgodbe svojim otrokom še v svojih starih letih nikoli ni mogel izpovedati do konca, saj so se v njem takoj oglasile globoke, še nezaceljene rane iz otroštva.

Iz Tementove družine sta ga tedaj odpeljala zakonca Kmetec, ki nista imela svojih otrok in ga posinovila, zato je tudi dobil njun priimek. V veliki želji, da bi mu bilo življenje znosnejše, da bi bil deležen boljšega kruha kot doma, sta ga njegova dobra in globoko verna starša poslala k daljnim sorodnikom. Vendar, tu je v resnici bil deležen poleg izgube doma in svojih dragih, še tršega kruha in prav tako težkih razmer, saj je skupaj z njima postal dninar. Njegova mladost je bila zaznamovana z nenehnim trdim delom na dninah v njegovem novem kraju. Kmalu se je moral soočiti s kruto resnico, da sta ga v kratkem času doma še dokaj mlada drug za drugim zapustila njegova oče in mati.

Skupaj z drugimi brati in sestrami je postal sirota. Pisalo se je leta 1932, ko je bil rojen,

in to je bil medvojni čas zelo težkih splošnih socialnih razmer, ki so jih preživljali tudi drugi. Potem ga je začela klicati nova domovina in odpravil se je na dveletno služenje vojšakega roka.

Po prvi brdki prelomnici v njegovem življenju je nastopila nova, srečnejša, ko je sredi Lancove vasi spoznal tako mikavno, veselo in izjemno delovno dekle in se kmalu z njo poročil. In na svet so drug za drugim začeli prihajati njuni otroci; najprej Martin, nato Mimica, Katica, Pepi, Slavko in Ivan. Nesrečam ni bilo konca. Ko sta na začetku skupne poti leta 1955 po hitri smrti obeh posvojiteljev tri leta pozneje doživela velik požar (zgorelo jima je namreč vse, kar sta imela), jima je v šestem mesecu starosti zaradi srčne bolezni nenadoma umrl njun sin Jožef. Vendar nista obupala. Zaupala sta še naprej Božji previdnosti, ki je vodila življenje njune družine. Tako so atek, kot smo jim pravili vsako nedeljo zvečer, ob sicer redni molitvi v družini, vodili molitev rožnega venca in tako otrokom kazali, katera je resnično prava pot skozi življenje; da se morata vselej prepletati trdo delo in redna molitev. Domači so mi povedali, da so redovniški in duhovniški poklici v njihovi družini sad vzgoje in molitvenih prizadevanj prav očeta Jožeta, še bolj kot mamike. Na Martina je bil vseskozi še posebej ponosen, saj je občutil, kako velike milosti so prihajale v njegovo življenje že po njegovem bratu Francu, ki je prav tako izbral duhovniški poklic. Četudi so bili družina nenehnih garačev, so našli čas tudi za počitek in vesela druženja.

Koliko veselja in smeha je družina doživljala ob njihovih skupnih srečanjih in skromnih

praznovanjih. Z ženo nikoli nista bila poratna, čeprav sta mnogo razdajala, ampak sta skupaj z otroki živela v veliki skromnosti. Vsak zaslužen denar sta skrbno hranila in počasi dokupovala zemljo, da bi pozneje lahko pomagala na svoje tudi otrokom. Atek so imeli izjemno ljubezen do svojih otrok, do zemlje, do dela in molitve. Še po smrti mamike pred petimi leti, ki so ji do konca bili zvesti skrbni sopotnik, so do zadnjega dneva opravljali svoje redne vsakodnevne obveznosti, ki so si jih zadali na kmetiji.

Ob tem pa so se redno natančno zanimali za vsakega od otrok in vnukov. Vsakega so imeli posebej radi in ga nosili v srcu.

Dragi atek! Ni naključje, da prav danes v svoji službeni molitvi vaš sin ponavlja za psalmistom, da je 70 let doba našega življenja, 80, če smo krepki in da je večina njih polnih truda in bolečine.

Vi ste bili zares krepki. Tudi zato, ker ste bili človek resnice, ki nam je včasih padala trdo, vendar smo razumeli, da ste nas vselej hoteli spraviti na pravo pot, ker ste želeli, da bi nam bilo lepše, kot je bilo vam.

Ko bomo sedaj vaše telo položili k večnemu počitku, nas tolaži vaša globoka osebna vera, ki ste nam jo zapustili kot glavno in najdragocenejšo dediščino.

Spet se bomo srečali in objemali v veliki radosti. In naši skupni sreči nikoli ne bo konca. Zato hvala in slava Stvarniku življenja, hvala, ker nam je naklonilo toliko lepih skupnih trenutkov na poti z vami. Hvala, ker nam obeta za vso večnost to, česar nobeno oko ni videlo, uho ni slišalo in nobeno srce ni občutlo. A le, če ga bomo znali ljubiti, kot ste ga ljubili vi.

Frenk Muzek

